

Proloog

13 maart 2014

*Pousada Ilha dos Anjos, Florianópolis, Brazilië –
Jeanne*

Liefde en vriendschap kan je breken, maar ook helen, denkt Jeanne terwijl ze haar geliefde ziet zitten op de veranda. Even maakt haar hart een sprongetje. Wat is ze toch blij dat ze hier is gaan werken en dat ze daardoor haar heeft ontmoet. Ze voelt een dringende behoefte om alles uit haar leven te vertellen. Ze wil haar muren laten zakken en alle mooie, maar ook lelijke zaken blootgeven. Zeker nu de rest van haar leven voor haar gevoel overhoop ligt. Alweer. Ze weet alleen niet zo goed hoe ze dat moet doen. Het is ook eng.

‘Ha querida, ben je daar? Kom je hier zitten? Ik heb al een glaasje wijn voor je ingeschonken.’

Jeanne glimlacht naar de vrouw op de veranda. Het is nu of nooit.

‘Chérie, zoals je weet schrijf ik al een tijdje aan mijn herinneringen. Ik heb zoveel meegemaakt. Ik wil je graag alles uit mijn verleden vertellen, het mooie, maar ook het lelijke. Wil je met me meelesen?’

‘Graag.’

‘Hier is het eerste stuk. Ik moet je zeggen dat de rest wat kris kras door elkaar staat, maar ik heb er een datum bij gezet. Misschien kunnen we het later ordenen. Ik zal je ook toegang geven tot de online omgeving waarin ik het opsla. Dan kun je het op elk moment lezen.’

‘Helemaal prima. En het zijn jouw herinneringen. Die kun je niet als een soort geschiedenisfilm afspelen. Je gedachten over wat je meegemaakt hebt gaan nou eenmaal van hot naar her. Het maakt me helemaal niet uit schat. Kom zitten, neem je wijntje. Wil je dat ik nu begin met het eerste deel?’

‘Alleen als jij dat wilt.’

‘Natuurlijk querida, het is voor jou belangrijk. Kom maar op!’

10 juli 2001

D62 Aigues-Mortes, Frankrijk

Het eerste wat ik voel als ik wakker word, is een bonzende pijn achter mijn rechter oog. Het voelt alsof ik ergens hard tegenaan ben gebotst. Maar ik heb nog geen idee waartegen. Ik probeer mijn ogen open te doen. Ik zie alles wazig. Voorzichtig beweeg ik mijn rechter arm omhoog naar mijn hoofd. Ik voel iets warms langzaam omlaag glijden. Bloed? Ik voel me misselijk worden. Waar ben ik? Heel langzaam worden er meer contouren om me heen zichtbaar. Ik zie een gebroken autoruit voor me. Er steekt een tak doorheen. Langzaam komen er meer herinneringen naar boven. Hoe ik gisteravond met Georges op een feestje was. Hoe we samen aan het drinken zijn gegaan. Hoe Georges voorstelde om er een pilletje bij te nemen. Dat gaf het feest een extra dimensie, zoals hij dat noemde. Hoe ik de behoefte had om alle remmen los te laten en dus had meegedaan. Ik realiseer me dat ik op de rijdersstoel van een auto zit.

Voorzichtig draai ik mijn hoofd opzij, in de richting van de bestuurder. Ik zie Georges zitten, in een vreemde houding. Een golf van paniek schiet er door me heen. Er komt een vreemd geluid over mijn lippen. Het lijkt wel een soort gepiep. Ik schraap mijn keel een keer en zeg tegen beter weten in:

‘Georges?’

Geen reactie. Natuurlijk reageert Georges niet. Ik kan zo ook wel zien dat er iets helemaal niet goed is met Georges. Voorzichtig draai ik mijn hoofd weer rechttuit en kijk naar beneden. In mijn linkerhand zie ik het pistool geklemd. Ik herinner me weer het spelletje wat we speelden voordat we de auto in stapten. Het was een variant van Russisch roulette, maar dan met een klappertjespistool. Het gaf dezelfde spanning, maar was minder gevaarlijk. Langzaam komen er meer herinneringen terug. Het feest was veel te vroeg afgelopen. We wilden nog lang niet naar huis. Georges wist een andere plek waar we het feest voort konden zetten. Georges had die ochtend een Volvo gekocht van een Nederlander en stelde voor om samen in die auto een ritje te gaan maken. Gisteravond leek dit een goed plan. We waren samen in de auto gestapt en zijn gaan rijden. Georges reed heel wild en ik was bang. Toen hij rondjes over de rotonde was gaan scheuren, had ik het klappertjespistool gepakt en gedreigd er nogmaals mee te schieten. Georges had gelachen en me uitgedaagd het te doen. Ik haalde de trekker over en voelde alleen een klik, geen klap. Dit had ervoor gezorgd dat hij nog harder ging lachen en meer snelheid maakte. Nu was ik

echt bang geworden. Ik herinner me dat ik 'stop' gilde en toen het klappertjespistool tegen zijn hoofd had gezet en weer de trekker had overgehaald. De klap die ik daarna hoorde is het laatste wat ik me herinner, tot nu. Ik kijk nogmaals opzij. Weer voel ik de paniek in mezelf opvlammen. Het zal toch niet zo zijn dat ik dit veroorzaakt heb? Ik kijk naar het hoofd van Georges. Ook bij hem loopt er een straaltje bloed langs zijn gezicht naar beneden. De paniek heeft me nu volledig in zijn greep. Zonder verder te kijken of na te denken begin ik aan de deur van de auto te sjorren. Deze zit muurvast. Maar het raam is gebroken. Gelukkig ben ik niet zo groot. Ik wurm me er doorheen. Als ik op straat sta begin ik zomaar een kant op te rennen. Het is donker en er is geen ander verkeer. Ik ren langs een telefooncel. Ik stop en stap naar binnen. Ik overweeg om de politie te bellen. Maar wat nou als blijkt dat ik Georges dood heb geschoten? Er is maar één persoon die ik kan bellen. Mijn beste vriend, mijn maatje, degene die altijd overal raad op weet en die me altijd uit de penarie weet te halen. Ik stop mijn belkaart in de cel en draai het nummer dat ik zo goed weet.

'Hey chérie, wat is er?' hoor ik hem slaperig zeggen. 'Ik heb net Georges gedood', zeg ik, inmiddels ervan overtuigd dat ik op de een of andere manier Georges dood heb geschoten.

'Hè, wat?'

'Ik heb een pistool tegen zijn hoofd gezet en de trekker overgehaald en nou is hij dood. Ik weet echt niet wat ik nu moet doen. Ik geloof dat ik gek word.'

‘Chérie!! Stop! Nou moet je heel gauw je mond houden, precies vertellen wat er is gebeurd en waar je bent. We gaan dit samen oplossen.’

Enigszins gekalmeerd door zijn dwingende toon vertel ik het hele verhaal. Hij hangt op met de woorden dat hij eraan komt. Niet lang daarna komt zijn Peugeot de bocht omgereden. Hij geeft me een knuffel en bekijkt de situatie. Dan mompelt hij iets over dit oplossen en ophalen. Haalt dan een jerrycan uit zijn auto en begint de auto en Georges te besproeien met de vloeistof uit de jerrycan. Hij pakt daarna zijn aansteker en steekt de vloeistof aan. Hij grijpt mijn hand en samen kijken we van een afstandje, hoe de vlammen langzaam de auto in lichtervlammen zetten. Een geur van verbrand rubber en vlees dringt mijn neus in. Wederom word ik erg misselijk. Als we in de verte een sirene horen, trekt hij me mee zijn auto in.

‘Zo, niemand weet dat jij hierbij betrokken bent en dit houden we zo.’

En daarmee is alles gezegd. Ik ga verder. Het leven gaat door.

Haar geliefde kijkt op met een kleine frons tussen haar wenkbrauwen. Gespannen kijkt Jeanne naar dat lieve gezicht waar ze inmiddels ieder lijntje van kent. Veroordeelt ze haar nu? Is het wel duidelijk wat ze heeft gedaan? De stilte is bijna niet te verdragen terwijl ze ziet dat haar vriendin haar gedachten ordent. Er passeren een heleboel emoties de revue, die allemaal op haar gezicht te zien zijn.

Dan ineens voelt ze twee armen om haar heen en ligt haar hoofd op die zo vertrouwde schouder.

‘Querida, wat heb je allemaal meegemaakt? Dit moet vreselijk voor je zijn. Wat een herinnering. Ik snap natuurlijk precies wie je om hulp vroeg!’

Dit begrip, zo tegengesteld aan waar ze zo bang voor was, laat ineens alle opgekropte emoties vrij komen. Jeanne snikt het uit. Zo intens dat ze het gevoel heeft nooit meer te kunnen stoppen met huilen. Maar de armen om haar heen maken dat ze zich onverwachts snel beter voelt.